

GORSKA ŠOLA SLOVENSKE VOJSKE V SVETOVNEM ZDRUŽENJU

MEDNARODNI JEZIK GORNIKOV

JANEZ KAVAR

V švicarskem Andermattu je bilo od 5. do 9. septembra 28. srečanje vojaških gorskih šol, na katerem je bila Gorska šola slovenske vojske sprejeta v svetovno združenje. Članstvo je predvsem priznanje slovenskim gorniškim tradicijam in dosežkom. Leta 1998 naj bi bilo srečanje v Sloveniji.

Združenje vojaških gorskih šol je bilo ustanovljeno leta 1966 v Chamonixu na pobudo Avstrije, Italije, Francije, Švice in Nemčije. Kasneje so v združenje sprejeli še gorsko šolo ameriške vojske na Alaski ter španske vojske v Pirenejih. Letos je bila v združenje sprejeta gorska šola TO Slovenije s svojo gorsko enoto na Bohinjski Beli. Kot države opazovalke so bile v združenje sprejete Poljska, Velika Britanija in Švedska. Namen združenja je izmenjava izkušenj, konceptov, doktrin in tehnik vojaških gorskih urjenj in dejavnosti. Tema letošnjega srečanja je bila »Reševanje v gorah«. Gorsko šolo slovenske vojske sva na srečanju zastopala **Alojz Novak** in **Janez Kavar**.

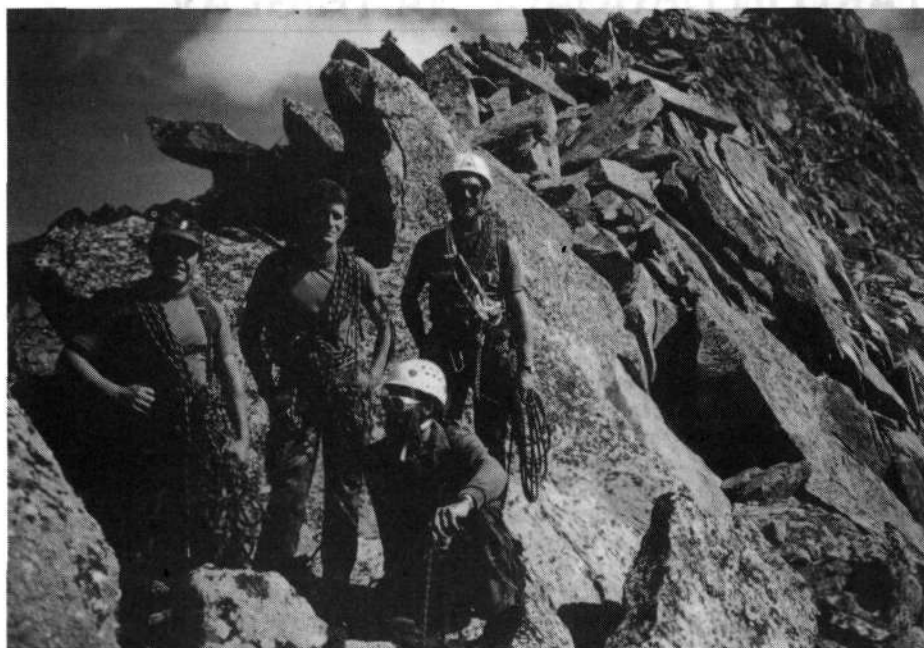
Četudi je šlo za srečanje vojakov, je bilo to predvsem prijateljsko srečanje gornikov, ki se ukvarjajo z istimi dejavnostmi in enako prob-

lematiko. Kot je dejal v uvodnem nagovoru gostitelj, poveljnik švicarske vojaške gorske šole iz Andermatta brigadir **Mudry**: »Jezik gornikov je internacionalen...«

Srečanje je bilo sestavljeno iz vrste praktičnih aktivnosti, ki so kar same od sebe med udeleženci predvsem spodbujale izmenjavo izkušenj in navezavo stikov za prihodnje sodelovanje. Po uvodnem vzponu na 2900 metrov visoki Grossen Schijen, zračni smeri v granitu, so nam švicarski SAC, REGA in vojska prikazali medsebojno povezanost in učinkovito sodelovanje pri reševanju na ledenikih, zatem pa še zahtevno stensko reševanje s helikopterjem z uporabo tako imenovane »long line« metode. Razvili so jo prav Švicarji in jo prvič predstavili na lanskem zasedanju IKAR v Kranjski Gori. Uporabna je pri najzahtevnejših stenskih reševanjih, ko se helikopter zaradi navpičnosti ali previsnosti steni ne more dovolj približati. To pa lahko doseže z letenjem nad steno in z do dvesto metrov dolgo statično nosilno vrvjo z reševalcem.

Zadnji dan srečanja so gojenci gorske šole iz Andermatta predstavili vse klasične načine reševanja in švicarsko plezalno šolo. Ves čas srečanja so predvsem želeli prikazati združenje znanj, sredstev in človeških zmogljivosti

Slovensko-švicarski prijateljski navezi

Švicarska vojska, SAC in REGA tesno sodelujejo pri gorskem reševanju v švicarskih gorah

v Švici za učinkovito pomoč in reševanje. Nehote sva se slovenska predstavnika morala spomniti nekaterih pregrehtih glav pri nas doma, ki bi svoje »vrtnice« radi skrbno čuvali zase, pa

naj bo to v korist ali pogubo ponesrečenih v gorah.

Sloveniji je bilo na srečanju namenjeno veliko pozornosti in naklonjenosti, kar predvsem dokazuje sam sprejem med redne članice svetovnega združenja. Ponovno sva lahko ugotavljala upoštevanje in spoštovanje naših gornjskih tradicij in dosežkov, predvsem pa lepote slovenskih gora. V veselje nama je bilo potrjevanje istih alpinističnih in reševalnih doktrin in tehnik, ki jih uporabljamo tudi v slovenski vojski, kakor tudi povezanost vojske z nacionalnimi gornjskimi institucijami v Sloveniji.

Srečanje je bilo tudi priložnost za navezavo stikov za nadaljnje sodelovanje in prijateljske vezi. Sloveniji je bila ponujena vrsta izmenjav in dvostranskih aktivnosti, pa tudi odkrito izražen interes za obiske pri nas — od gorske enote slovenske vojske na Bohinjski Beli in vadbenega centra na Pokljuki do naših Julijcev, Karavank in kobariškega muzeja. Za srečanjem na Alaski leta 1997 je bila organizacija srečanja leta 1998 (še neuradno) ponujena Sloveniji.

Napredek, prihodnost in mir so slejkoprej v medsebojnem poznavanju in sodelovanju! To je bilo tudi sporočilo letošnjega srečanja gorskih vojaških šol. Naslednje srečanje bo prihodnje leto julija v Jaci v španskih Pirenejih.

PLANINSKA ZGODBA, KI MOČNO DIŠI PO HUMORJU

TAKO IN DRUGAČE NA TRIGLAV

DUŠAN ŠKODIČ

»Ti prekleta plužna!« se je pridušal Gura, ko je s plastenko v roki hitel pod Peričnik po hladno vodo. Stari fičko, letnik 68, je kihnil paro iz hladilnika ravno na vrhu Krede, najhujšega klanca v Vratih. Pingo, ki je veljal za flegmatika, je izkoristil priložnost za nekaj posnetkov naravne znamenitosti in zraven podražil: »Vrata se odpirajo še naprej. Ne vem, zakaj nisi čez Mojstrano peljal kar z odprtimi. Lahko bi ujeli vsaj dve kuri, in ker ti je tudi zakuhal, bi pri Aljaževem domu lahko že prodajali kurjo župo!« Kar aparat se mu je tresel od prikritega smeha nad lastno domisljico in Gurovo jezo. Obetalo je že na spor, če se ne bi oglasil Francelj, ki je v okrepčevalnici pravkar naročil rundo. Spustila sta se torej dol in pivo poplaknila s sadjcem. Francelj, ki ga je nekoliko prinesel že od doma (menda je imel sošolec s faksu rojstni dan), je s solznimi očmi zijał v konec doline, kjer se je pod težkimi oblaki posedal Triglav. »Dobro izgleda,« se mu je iz-

trgalo in je mimogrede naročil še en sadjavec. »Ja, res! Lani sem prav tu v Vratih poslušal dva tujca, ki sta opazovala Steno. Je eden rekel, da se lahko Eiger s svojo severno steno kar skrje pred njim.«

»Bo že držalo,« se je z Guro strinjal tudi Pingo. »Stena, na kateri je železniška postaja, že ne more biti kaj posebnega. Zdaj pa pojdimo naprej,« je prekinil debato.

Vrata v Aljaževem domu so zaječala, ko jih je odrinil Gura, ki je veljal za vodjo skupinice. »Dober dan!« so se posedli v kot pri šanku in na klopí zložili nahrbtnike, od katerih so se scejale kapljice dežja, ki jih je poškopril od avta pa do koč. Vremenska napoved je bila slaba, vendar človek nikoli ne ve, vremenarji pa še takrat ne.

»Kdor doma pred televizijo čaka na vreme, si lahko najde udobnejši šport,« je modroval Gura. »Vstali bomo zjutraj ob petih, pogledali vreme in če bo OK, vstopimo v Slovensko!« Gura, ki je premogel »avto« in imel za sabo dva tedna alpinističnega tečaja izpred nekaj let, si